

Còrsega dóna gràcies a Bonnet

El prefecte ultracobí Bernard Bonnet està donant un fort impuls al nacionalisme cors. La seva actuació repressiva ha provocat un gran descontentament entre la població de Còrsega i un important augment electoral de l'opció independentista.

"Gràcies, Bonnet", cridaven centenars d'independentistes corsos pels carrers en saber els resultats de la segona volta electoral a l'Assemblea de Còrsega, el passat dia 14 de març. "Vulgui Déu que Bonnet s'estigui uns quants anys més a Còrsega. Aconseguirà fer-nos arribar al 50%. És el nostre millor aliat", deia un manifestant nacionalista tot celebrant el fort augment electoral que va situar Corsica Nazione com a tercera força política més votada. També va ser Bonnet

qui va fer possible que el passat 17 de març es reunissin per primera vegada des de fa molts anys centenars de dirigents i militants de les diferents formacions polítiques en què es divideix el moviment nacionalista cors. Contràriament al que podria semblar, Bernard Bonnet no és cap carismàtic líder independentista cors. No. Es tracta, ni més ni menys, que del prefecte enviat pel govern francès a l'illa per restablir l'estat de dret, després de l'assassinat, el 6 de febrer del 1998, del prefecte Claude Erignac. I és el mateix

prefecte que durant la seva estada a Catalunya Nord va destacar per la seva persecució contra la nostra llengua.

La seva actuació repressiva ha estat un revulsiu per la societat corsa, i en les eleccions recentment celebrades això s'ha traduït en un vot de càstig que ha penalitzat dretes i esquerres i ha afavorit el nacionalisme. A la protesta contra la manera de restablir l'estat de dret i contra la forma d'investigar la mort del prefecte Erignac s'hi suma una difusió creixent del nacionalisme.

Militants de Corsica Nazione, amb Guy Talamoni al capdavant, celebren els resultats electorals del passat 14 de març. En la segona volta, Corsica Nazione va aconseguir el 16,4% dels vots i vuit escons a la nova Assemblea corsa.

Bernard Bonnet és prefecte de Còrsega des de fa un any. D'aleshores ençà, han estat interrogats més de cinc mil corsos i dos mil tres-cents han estat detinguts per intentar trobar els autors de la mort de l'anterior prefecte, Claude Erignac, amb resultats infructuosos.

Corsica Nazione, la coalició electoral dirigida per A Conculta, que és el braç polític de l'organització armada FLNC (Front d'Alliberament Nacional de Còrsega-Canal Històric), va ser la guanyadora dels comicis autonòmics en termes relatius. El seu cap de llista, Guy Talamoni, durant la campanya, va dir que els membres de la seva llista eren "els únics candidats d'aquestes eleccions que no condemnen els qui han pres les armes per defensar la seva pàtria" i l'auditori va ovacionar els "patriotes deportats a les presons franceses". També va afirmar que "els clandestins constitueixen l'última barrera contra l'agressió de França" i va demanar als corsos que fessin de l'escrutini un referèndum contra l'agressió del "gauleiter Bonnet", representant de "l'ocupant", per sancionar tots els "electes col·laboracionistes de dreta o d'esquerra".

Talamoni i Corsica Nazione consideren que sense la lluita armada i la pressió que exerceix sobre el govern francès no són possibles nous avenços en la cultura, l'economia i l'estatut corsos. Aquest llenguatge i aquests plantejaments fan posar els cabells drets al jacobinisme francès i els resultats obtinguts (16,7% dels vots) han omplert de preocupació el món polític i mediàtic de l'Hexàgon.

Bonnet i l'estat de dret. Podem situar com a punt de sortida del gran descontentament de la població corsa el 6 de febrer de 1998, quan uns desconeguts maten el prefecte Erignac. Pocs dies després 40.000 persones (la població de l'illa és d'uns 250.000 habitants) desfilaven silenciosament a les diferents ciutats per condemnar l'atemptat i reclamar l'estat de dret. El govern d'esquerres, dirigit pels socialistes, va enviar Bonnet com a nou prefecte a l'illa, amb l'encàrrec de fer neteja. Les corrupcions econòmiques en la banca, l'administració pública, grans empreses privades, clubs esportius... van ser investigades, airejades i un seguit de responsables van anar a la presó. Ara bé, els representants de l'estat que durant anys van fer possible la situació existent van sortir-ne in-

La repressió s'ha dirigit més contra els nacionalistes que no pas contra els mafiosos, els cacics corruptes i les seves relacions amb el govern.

demnes. El resultat va ser la frustració.

A més a més, en el cas Erignac les investigacions no han conduït als qui el van matar tot i que han estat interrogades milers de persones. La primera pista que van seguir els magistrats antiterroristes va ser la dels agricultors, vinculats al nacionalisme. Tots els detinguts van ser deixats en llibertat. La segona via d'investigació va dirigir-se contra els venedors i usuaris d'equips informàtics, pensant que podrien localitzar els qui van fer els comunicats de reivindicació dels grups clandestins. Segon fracàs, després de detencions, interrogatoris, empresonaments... La tercera pista va ser la dels intel·lectuals, per tal d'identificar els autors dels comunicats reivindicant la mort del prefecte. Tercer fracàs. Tot plegat la gent ha vist un estat ineficaç, uns jutges incompetents, una policia inútil. Les limitacions de la neteja de la

corrupció i els fracassos de l'aparell judicial i policíac (i polític) han generat el descontentament.

L'escriptor Gabriel-Xavier Culioli, en un article publicat al diari *Le Monde*, deia que s'ha produït un procés de criminalització d'una comunitat sencera: "Sota el pretext de restablir un estat de dret —ja era hora, després de decennis d'incúria— el govern està instaurant un estat d'excepció que converteix tot ciutadà francès d'origen cors en còmplice potencial de l'assassinat del prefecte Erignac." Parla de més de cinc mil corsos interrogats i més de dos mil tres-cents detinguts. Ell va ser interrogat i el seu domicili escorcollat. La policia buscava possibles lligams entre el seu estil d'escriure i el dels comunicats que van reivindicar la mort del prefecte. Un dels policies va dir-li que el jutge Bruguière, un dels que porta el cas, estava disposat a interrogar els dos-cents cinquanta mil corsos si feia falta. I en treu la conclusió que el resultat obtingut és el contrari del que es buscava: "La població corsa, que massivament i sincerament desitjava la instauració de regles de dret comunes, actualment està exasperada pels interrogatoris i les detencions arbitràries."

L'escriptor recorda que en els últims anys el poble cors estava tip dels assassinats polítics, de la corrupció, de la instauració d'unes màfies consentides per París. Per això volia el restabliment de l'estat de dret, però el que s'ha vist és que la repressió s'ha dirigit més contra els nacionalistes que no pas contra els mafiosos, els cacics corruptes i les seves relacions amb el govern que fan possible la criminalitat a Còrsega. Dedueix que "caldrà que el govern francès accepti tractar el problema cors com un problema polític i no com un problema de dret comú que posa en qüestió una comunitat sencera".

Davant de les urnes l'esquerra, que governa al conjunt de l'estat i, per tant, és responsable de la situació, va pagar la factura en forma de divisió i retrocés i la dreta, descreditada per la seva implicació en les corrupcions, també va rebre un fort correctiu. En conseqüència, els nacionalistes en van treure pro-

Esquerdes en el búnquer jacobí

En els últims anys el sòlid búnquer del jacobinisme francès pateix esquerdes cada vegada més grans, que qualifica de regionals. Aquest mes de març el primer ministre, el socialista Lionel Jospin, s'ha negat a crear un departament basc, negativa que ha obtingut l'aprovació del seu homòleg espanyol, José M. Aznar. Aquesta negativa és la contestació a una demanda de bona part de la població i d'una majoria dels representants municipals d'Euskadi Nord. Els tres territoris històrics del nord de la nació basca són una part del departament dels Pirineus Atlàntics. Hi són presents diferents partits nacionalistes, lligats amb els existents als territoris bascos dins de l'estat espanyol, que als comicis dels últims anys obtenen entre el 10% i el 15% dels vots.

També a la Bretanya, el passat 6 de març, unes 5.000 persones van manifestar-se a la ciutat de Nantes per reclamar una modificació dels límits de la regió bretona. Concretament, demanaven que s'incorporés a la regió el departament de Loire-Atlantique, on està situada Nantes. El ministre de l'Interior, Jean-Pierre Chevènement, va rebutjar la petició, però, segons les enquestes publicades per la premsa, el 68% dels habitants d'aquest departament volen la reunificació

Jean-Pierre Chevènement. El ministre de l'Interior no vol descentralitzar l'estat.

regió pròpia, amb els actuals departaments de Savoia i Alta Savoia reunits en un de sol, independent de la regió de Roinne-Alps, on ara s'inclouen. A les eleccions regionals del 1998 la Lliga de Savoia va obtenir més del 5% dels vots i un escó al consell regional. Aquesta Lliga, creada el 1994, és independentista i ha creat un govern a l'exili que està instal·lat a Suïssa. El cap d'aquest govern a l'exili, Patrice Abeille, diu: "No tenim res contra els francesos, però estan ocupant il·legalment el nostre territori". El 1860 el rei del Piemont i Sardenya, Víctor Manuel II, va donar la Savoia a l'emperador francès Napoleó III en canvi d'ajut militar i polític per aconseguir la unitat d'Itàlia. Les esquerdes, doncs, es multipliquen a l'edifici monolític de l'estat francès. **A. R.**

fit en forma de creixement electoral.

Els resultats. Les eleccions autonòmiques celebrades el març del 1998 van ser anul·lades pel Consell d'Estat a petició del dirigent de la Unió del Poble Cors (UPC), Edmond Simeoni, a qui li van faltar 41 vots per assolir el 5% i poder passar a la segona volta electoral. El tribunal va reconèixer un seguit d'irregularitats, com ara persones que van votar dues vegades.

Als comicis del passat mes de març el conjunt de la dreta va recular del 47,8% i 26 escons de la segona volta del 1998 al 43,1% i 24 escons a la segona volta d'enguany. A més dels vots, la dreta ha perdut la majoria absoluta que tenia a l'Assemblea corsa. Ara té majoria simple. Aquesta dreta es descompon en tres llistes: la majoritària de l'RPR (neogaullistes) i la DL (Democràcia Liberal), dirigida per Jean Baggioni (RPR) i Jose Rossi (DL), que va obtenir el 27,3% i 17

escons; la dirigida per Philippe Ceccaldi, dita Còrsega Nova, que va treure el 9,4% i 4 escons; i la liderada per Jean-Louis Albertini, dita Un altre futur per a Còrsega, que va obtenir el 6,4% i 3 escons. Baggioni és diputat al Parlament Europeu i Rossi és el president del grup Democràcia Liberal al parlament francès.

L'esquerra també va retrocedir, i a més, va perdre la seva unitat plural (socialistes, comunistes i radicals d'esquerra) per culpa de l'aparició d'una llista dissident encapçalada pel dirigent socialista Simon Renucci. En conjunt van passar del 33,3% i 16 escons el 1998 a 32,3% i els mateixos escons enguany. La llista oficial (PS, PC i PRG), dirigida per Enile Zuccarelli (PRG, Partit Radical d'Esquerra) va treure el 22,7% i 11 escons (33,3% i 16 escons el 1998) i la dissident de Renucci, dita Còrsega Socialdemòcrata, el 9,6% i 5 escons. Zuccarelli és ministre de la Funció Pública i de la Descentralització en el go-

vern francès. D'altra banda, Renucci és pròxim al primer ministre Lionel Jospin, i la seva dissidència obeeix a la disconformitat amb el predomini que dins l'esquerra corsa té el Partit Radical d'Esquerra.

Els nacionalistes, en canvi, recuperen el terreny perdut el 1998 i retroben els bons resultats del 1992. I, dins d'aquest camp, en surt reforçada la branca revolucionària històrica, vinculada a la lluita armada, representada per la coalició Corsica Nazione. En la segona volta del 1992 les dues llistes nacionalistes havien arribat al 24,8% i 13 escons però en la segona volta del 1998 l'única llista (Corsica Nazione) havia baixat fins el 9,8% i 5 escons. Ara, en la primera volta les cinc llistes nacionalistes van assolir el 23,4% i en la segona, en què només va quedar Corsica Nazione, va obtenir el 16,7% i 8 escons. Aquesta opció va doblar el nombre de vots entre la primera volta (10.477) i la segona (20.076) i va passar del 10,4% al 16,7%. Això significa que

EFE

Imatge d'una roda de premsa de l'FLNC l'any 1996. Tot l'espectre de l'independentisme i el nacionalisme cors té o ha tingut fins fa molt poc relació amb la lluita armada a l'illa.

la llista de l'independentisme radical va agrupar al seu voltant, entre la primera i la segona volta, les quatre cinquenes parts dels votants que a la primera volta havien triat alguna de les quatre llistes del nacionalisme moderat o autonomista.

Fora de dretes, esquerres i nacionalistes, la llista de l'independent Toussaint Lucciani, dita Moviment per Còrsega, va treure el 7,7% i 3 escons. Aquesta llista i la de dretes dirigida per Ceccaldi es declaren "corsistes", però van perdre uns 2.000 vots cada una i dos escons respecte el 1998, uns vots que van anar gairebé sencers a Corsica Nazione.

Pel que fa als vots, tant la llista oficial de dreta (RPR-DL) com la d'esquerra (PS-PC-PRG) perden cada una uns 14.000 sufragis respecte el 1998. Quant als escons, la primera en perd quatre i la segona, cinc. Ara bé, els vots i escons perduts per l'esquerra els recull el dissident socialista Renucci en la seva llista (11.000 vots i cinc escons). Així, doncs, si sumem les dues llistes d'esquerres la pèrdua respecte el 1998 és inferior a 3.000 vots i cap escó. També a la llista de la dreta caldria afegir la d'Albertini, que va treure 7.709 vots i tres escons, de manera que la reclusa va quedar en 6.000 vots i un escó.

En una entrevista publicada l'en-

El pol nacionalista que rebutja la lluita armada proposa de fer un front comú contra els atacs exteriors amb el pol independentista.

demà de les eleccions al diari *Le Figaro*, el prefecte Bonnet feia miracles amb els resultats per salvar la cara. Així, deia que dels 51 diputats elegits a l'Assemblea corsa "43 s'adhereixen als valors republicans i es pronuncien pel respecte a la llei; representen el 84% dels votants, el que significa un èxit per a la política de retorn a l'estat de dret". Pel que fa als vots independentistes, no els compara amb els anteriors de 1998 sinó amb els de 1992 per dir que els vuit escons i el 16,7% actuals són inferiors als 13 escons i el 24,8% de les dues llistes nacionalistes del 1992.

Un o dos pols del nacionalisme. En el camp del nacionalisme

cors, d'aquestes eleccions n'ha sortit enfortida la coalició Corsica Nazione fins el punt de constituir-se en punt de referència per a una eventual unificació. Ara bé, es parla de dos possibles pols de reagrupament: un ja sembla constituït, al voltant de Corsica Nazione, i representa el 10,4% (10.477 vots) de la població corsa, que en teoria és partidària de la lluita armada contra el que consideren l'ocupant francès; l'altre està encara per construir i hauria d'agrupar el nacionalisme democràtic que rebutja el recurs a les armes. Aquest segon pol va presentar-se dividit en quatre llistes enfrontades a la primera volta electoral i cap d'elles va superar el 5% per poder passar a la segona volta, però juntes van obtenir el 13% dels vots, és a dir, més que l'altre pol nacionalista. Les quatre llistes eren: Unió del Poble Cors (UPC), autonomista, dirigida per François Alfonsi; Uniti, formada per quatre grups (entre els quals Corsica Viva, que té un braç armat també dit FLNC) i encapçalada per Achille Martinetti; U Rinnovu, formada per cinc grups (entre els quals el MPA, Moviment per l'Autodeterminació, que havia tingut com a braç armat el FLNC-Canal Habitual), dirigida per Xavier Luciani; i Manca Naziunale, liderada per Jean Plasenzotti. El pol que rebutja la lluita armada proposa de fer un front comú contra els atacs exteriors i parla de la necessitat que els dos pols nacionalistes no entrin en una dinàmica d'enfrontament sinó de cooperació.

Fet i fet, el passat 17 de març la suma de diversos factors (l'efecte Bonnet, els resultats electorals...) produïa com a resultat una reunió d'uns 300 dirigents i militants nacionalistes de totes les tendències. "Manifestem —deia el comunicat aprovat per unanimitat— la nostra voluntat de diàleg sense condicions i sense tabús per arribar a la reconciliació i buscar la unió del moviment nacional." En la reunió es decidia crear un "front de resistència" contra l'"agressió inqualificable de l'estat". L'endemà, la nova Assemblea corsa reelegia Jose Rossi (DL) com a president del parlament i Jean Baggioni (RPR) com a cap de

l'executiu amb els disset vots del seu grup i els tres de la llista dissident de dretes d'Albertini. La dreta, doncs, es manté en el govern, però en minoria.

Dues opinions contrastades.

La visió de tot aquest procés i d'aquests resultats que donava el diari més important de la dreta francesa, *Le Figaro*, en una columna signada a primera pàgina per Ivan Rioufol, era que els "autonomistes" corsos, exultants per l'èxit aconseguit, ja es veien "a la taula d'honor de l'"amic dels nacionalistes", al costat de bascos, catalans, irlandesos o escocesos", assimilava els "autonomistes" (no feia servir ni la paraula nacionalistes ni independentistes) als "terroristes", els qualificava de "feixistes", "xenòfobs" i "clàncics" i acabava avisant del perill estranger assegurant que "no s'han d'excloure suports de moviments autonomistes exteriors". En canvi, el primer diari de l'esquerra, *Le Mon-*

EFE

El panorama polític de Còrsega ha canviat des de l'atemptat contra el prefecte Erignac. Les limitacions de la neteja de la corrupció i els fracassos de l'aparell judicial i polític (i polític) han generat un sentiment de descontentament nou.

de, publicava un article de Jean-Louis Andrani, en què atribuïa la culpa dels resultats al govern, a Bonnet i als "mètodes expeditius del jutge Bruguière". Andrani també afirmava que no es pot tancar els ulls davant la realitat de "la penetració de les idees nacionalistes en el cos social cors" i acabava dient que Còrsega no és com qualsevol

altre departament francès, "sinó una illa amb la singularitat esculpida per la història i la geografia".

Amb un prefecte com Bonnet i un ultrajacobí ministre de l'Interior, Jean-Pierre Chevènement, és natural que els nacionalistes els hi estiguin agraïts.

Antoni Reig

Dilluns 19 d'abril, amb EL TEMPS, el nou EL TEMPS AMBIENTAL.

Units o separats?

l'absurd de la mobilitat permanent

La revista catalana d'informació socio-ambiental